

Improvísant Inabastable

Crònica de la producció d'un disc de
improvisacions al baix acústic

per Jordi Gaspar
2013-14

Índex

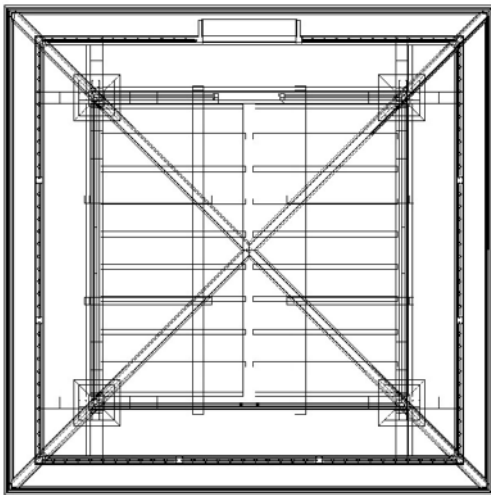
Improvisant Inabastable.....	1
Context.....	3
5 d'agost pel matí	7
5 d'agost per la tarda	10
Dia 6 d'agost, al <i>hórreo</i>	14
El dia 18 d'agost a Airexa	19
El dia 21 d'agost a Airexa	25
Les peces que he seleccionat	28
Bachiana.....	29
Arguments	29
Malson	29
Hardlife	30
Viatge astral	31
Tímid	31
Dol.....	31
Shock.....	32
Exabrupte	32
Inabastable	32
Teranyina.....	32
Decoy Mode	33
A Sean	33
Al baix acústic.....	33

Context

A l'estiu del 2013, com molts anys, vam anar a passar un parell de setmanes a *Os Vilares*, un petit poble de només cinc cases de pagès a la província de Lugo, prop del naixement del riu Eo. Aquestes eren unes vacances molt especials, tres setmanes abans havia enterrat el pare, després de anys de malaltia.

Aquí és la terra del meu sogre, l'Antonio. En aquest indret hi ha uns nivells de soroll increïblement baixos quan vens de la metròpoli; això transforma radicalment la experiència musical.

La seva casa, on passem aquests dies, tenia antigament les quadres a la planta baixa, on dormien els animals; i al costat hi ha un *hórreo*, una casa quadrada tota de fusta de castany, aixecada sobre quatre potes de l'alçada d'un home, on tradicionalment guardaven la mel, els formatges, el gra, etc.

Planta aproximada del *hórreo*

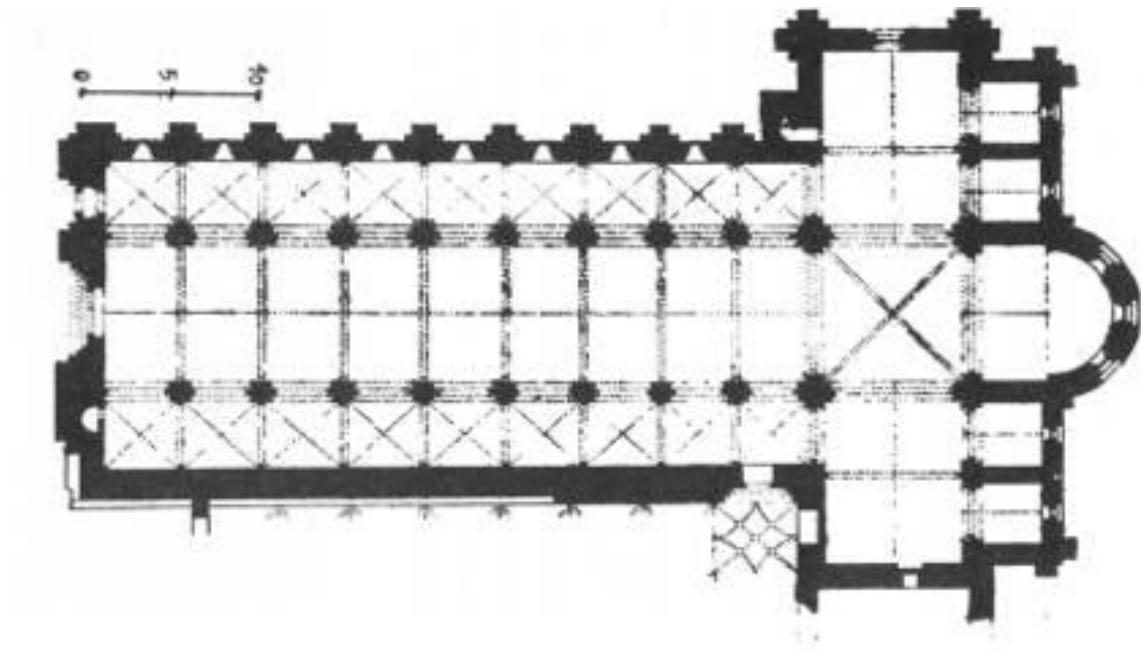

Hórreo de casa

Al 2009 vaig enregistrar el meu primer àlbum, *AKIXÍ*, fent servir el *hórreo* com a estudi de gravació (bé, en moltes de les peces, no en totes). La sonoritat del *hórreo* és molt particular, és un quadrat aproximadament de cinc metres de costat, i té una habitació quadrada dintre, deixant un passadís exterior. Per tant, des de dintre hi ha dos parets per arribar a fora, això aïlla prou bé

del soroll que fa la ventada i, d'altre banda, configura una capsa de fusta amb una mica de reverberació molt curta i on els greus del baix acústic neden molt a gust. El sostre de l'hórreo és fusta i teules de pissarra, en principi entraria massa soroll de fora però, per sort, queda resguardat entre la casa i un teix enorme, com els que tenen totes les cases per allí.

Al 2010 vaig fer amistat amb el rector del monestir de Meira, Don Miguel Asorey, i vaig començar a fer gravacions fent servir el mateix monestir de Meira i algunes de les ermites del *concello*. Les condicions acústiques d'aquests llocs son molt diferents del *hórreo*.

Planta del monestir de Meira

El monestir de Meira te una planta en creu llatina. Vaig estar gravant justament on s'hi posa el mossèn per parlar, al mig de la creu i una mica descentrat cap a l'esquerra. El resultat és gaudir de tres reverberacions llargues superposades (el so que viatja 50 metres endavant i torna, 15 metres per la de la dreta i 20 metres per la de l'esquerra) . L'experiència és, podríem dir, mística. Hi havia el problema de que el monestir està al mig del centre urbà, hi passen camions de tant en tant pel costat; és a dir, hi ha soroll no desitjable. Les gravacions fetes en aquestes condicions son grans moments

des del punt de vista de l'artista, la confluència de reverberacions i el respecte que imposa el monestir mateix són un entorn molt engrescador... però la gravació es difícilment aprofitable.

Altres anys vaig anar recercant altres llocs més tranquils, encara que no tinguessin una reverberació tan sexy.

Al 2012 vaig enregistrar l'àlbum "La Nit", també de baix acústic sol. Les gravacions les vaig fer a la *Igrexa de Santa Maria de Valonga* i a la *de San Ramon de Penamazada*, ambdues prop de Meira. Totes dues són ermites més petites, una sola nau de uns vint-i-cinc metres de llarg. La reverberació és també extraordinària, i el soroll de fora depèn de la climatologia, que no del trànsit rodat. Vaig aconseguir unes bones gravacions malgrat sorolls ocasionals, campanades inesperades, tractorades properes, gallinàcies, etc. Però no va ser possible aprofitar el que recollien els micros posats "escoltant" el eco; la raó és que el sostre és molt baix i el soroll de la ventada queda enregistrat com si hagués *soroll blanc* massa important.

Igrexa de Santa Maria de Valonga / Capela de San Ramon de Penamazada

Havia participat en una gravació al castell de Cardona amb el Ferran Savall i havia vist com ho disposava el tècnic de gravació. Però allí el sostre és alt i no hi ha cotxes ni camions. Llavors és possible enregistrar la reverberació real de la sala i fer-la servir en la mescla.

En les gravacions de *Inabastable* he fet servir la *Igrexa de Airexa* (de fet *Airexa* vol dir *Igrexa*). En guarda la clau el cosí Sisto. No és una ermita molt antiga, almenys en la seva configuració actual, però està edificada on hi havia un altre de més antiga. Sembla una sola nau però son dues sales, una on hi ha l'altar i una altra on hi ha els bancs, amb el sostre més baix. El resultat és que, posat justament on parla el *mossèn*, se superposen dues reverberacions diferents i l'efecte és, un altre cop, místic. També està sotmesa al soroll de la ventada, això ja ho tenia coll avall, però en un dia tranquil el resultat podia ser fantàstic.

Igrexa de Piñeira, en Airexa

5 d'agost pel matí

Era el primer dia allí. Tots els records frescs però una barreja de coses a dir i coses a deixar passar. Tant m'afecta lo del papa? O puc dir que ja l'he plorat cada cop que havia anat d'urgències, i llavors no estic gaire afectat o si? Portàvem anys així. O és que la pena pel papa és una pena respectable, tothom ho entén, és fàcil amagar-se al darrere i no entrar en la resta de coses que també son importants? Els nens corren per la casa, hauria de anar a reconèixer el terreny amb ells? O me'n vaig a l'habitació a muntar la parada i veure com sona lo meu?

Camí a l'entrada

En muntar els micros i la gravadora, alegria. Per fi un altre cop fent això, en aquest entorn de natura i silenci i en aquestes sales de gravació naturals. L'habitació és gran, el terra i el sostre son fustes de castany, les parets exteriors son de pedra apilada, quasi un metre de gruix. La sonoritat del baix acústic aquí és profunda, els greus es defensen sols, el baix canta en els aguts, la ressonància de la sala és un adequat equilibri entre el rebot irregular de la pedra i l'absorció de la fusta. És també molt familiar, ja porto anys fent aquest ritual i en aquesta mateixa habitació. És com si em tornés a trobar a algú.

Sempre el mateix dubte. La primera gravació és de prova o és gravació ferma? Ha passat que, per les ganes de començar, no he estat curós amb la part tecnològica i després no he pogut aprofitar aquella sessió tan inspirada. I ha passat també que, per estar tan curós amb la part tecnològica, en posarme a gravar tot era quadrat. De vegades funciona tenir-ho tot preparat, sortir a fer un volt i tornar-hi després.

Vaja, em falta un cable de micro, coi! Per sort portava el micro de pinça, mai havia gravat amb aquest micro, en teoria per directe. Dons apa, posem-lo i fem l'estèreo amb un dels micros de llapis.

I la qüestió de el què gravar. En aquest punt ja vinc preparat, fa mesos que espero estar aquí. Aquest any no porto res pre-composat, si que tinc algunes peces a mig produir però la idea és deixar-se anar, improvisar de veritat, atrevir-se a anar molt lluny sense por de no trobar camí de tornada. El que surti seré jo mateix, sigui el que sigui, més complexe o més senzill, més líric o més esquerp. També és veritat que hi ha nou material al meu cap, la immersió en les composicions de Messiaen per parlar dels modes en el curset de *impro*, i totes les consideracions sobre el ritme i sobre el discurs que vaig preparar pel mateix curset. I tota la feina que he estat fent amb els compassos imparells. Tot això ajudarà a fer xup-xup, suposo.

Sense tenir-ho dons massa clar però amb la necessitat de explicar coses, començo. La primera l'he anomenat Bachiana. És que ho és, té les coses que faig jo però la forma de aquelles invencions o petits estudis de Bach. He estat mesos escoltant-la, el so del micro de pinça és ... fantàstic, complementat amb l'altre micro. Al principi vaig fer-ne una transcripció, amb la idea de re-gravar-la, potser re-estructurar-la, etc. Però la torno a escoltar i em venen ganes de millorar la transcripció explicant-hi tots els calderons, expressions, etc., que hi ha en l'original. També he pensat de fer-li cantar al Ferran, no totes les notes tota l'estona, però hi ha material. I potser ho farem.

Però la sessió continuava, tot això són consideracions posteriors. La Bachiana no fa els 2 minuts i és el temps que va durar i no més. Després ve un tros que he anomenat "Inconscient". En aquell moment ja era conscient de que havia al meu cap moltes coses, com si fossin icebergs, que ensenyen una punta però amaguen tot sota l'aigua. En la *impro* vaig ensumant escenaris diferents, ara recordo que, quan ho feia, anava canviant de idea, i cada una tenia

darrere tot un debat per fer però, tot començant, només arribava a fer una mena de llista no desenvolupada.

Encara que en aquell moment tot això només eren sensacions no verbalitzades, el que ve després és "Mar Obert". Una *impro* en que deixo espais per provocar el subconscient. Mar Obert per què la imatge és tenir mar miris on miris, no hi ha cap pedra per fer peu, no hi ha cap referència, pots anar en la direcció que vulguis. Després de un minut i mig de mar plana comença un discurs diferent, em recorda un tema del Ze Eduardo anomenat Harmolòdic, Faig alternar dues veus, intentant que tinguin sentit i que juntes facin música... De vegades funciona però no aquest cop, el resultat no m'ha agradat. Aquí et quedes, mar obert. Ara penso que la part "mar plana" m'agrada però després hem pres una bifurcació fora de lloc o de temps i hem tallat la maionesa. Ja ho veia, que no qualsevol camí seria adequat per explicar la barreja de coses. I que els camins suggerits per la tècnica (on mana la part racional) difícilment portarien enlloc. Amb la sensació de haver obert la llauna me'n vaig anar a donar un volt.

5 d'agost per la tarda

Per la tarda, encara a la habitació, vaig endreçar el que havia fet al matí. És curiós com funciona la percepció, al menys en el meu cas. Jo ja sé que el que he improvisat és ferm, és propi meu. També sé que, quan és així, la primera escolta no té sorpresa, el que escoltes és el que ja saps. Si ho acabes de parir... és com si t'escoltessis en explicar un acudit que t'acabes de inventar i l'has gravat: no et farà tanta gràcia com si te'l expliqués un altre. En canvi, passades dues setmanes, tornes a escoltar allò i, com que el teu estat és diferent, tota la part subconscient, la que dona relleu a la part musical, et sobta.

És per això que vaig fer una escolta "en diagonal" del material del matí, la Bachiana tenia bona pinta, però deixem-ho estar, ja ho pairem. Vaig muntar la parada un altre cop i a tocar.

La primera *impro* que vaig fer l'he anomenada "Endinsat". La idea era no provocar res, començar a tocar sense pressa, que mani el subconscient. El resultat no és gens comercial, és clar. Però la sensació llavors era que començava a "levitar", ara ho escolto i és com recordar un somni, on passes d'un escenari a un altre aparentment sense haver-hi connexions, i et trobes persones i objectes inesperadament però saps que res és casual.

En totes les *impros* tracto de no prorrogar res si tinc la sensació de que ja he dit el que havia de dir. Gràcies a la gravadora, no cal repetir res si no és que fer la repetició té un sentit; no és com abans, que havia de repetir per no oblidar el que havia passat. També és molt important el espai entre peça i peça, també hi haurà un moment en que tocarà guardar la parada i anar a fer un volt. És a dir, que tota la sessió té un sentit, com una conversa en que parles de coses diverses. En canviar de tema, tracto de canviar de textura, també; el contrast de color fa que de sobte vegis millor el que abans passava desapercebut. Moltes vegades hi ha un tros que no va enlloc però el contrast en el canvi de textura pot fer que desperti la musica.

Segueixen nou *impros* diferents en la mateixa sessió. Ara miro la llista de noms amb que les he batejat: Endinsat, Cireres, Encisat, Algu, Estrany, Jaco, Cantada, Arrauxat, Abducció, Extrem. He anat provant tot el que em venia pel cap, aquestes *impros* tenen els mateixos ingredients que les de deu dies

després, però aquí resulta complicat trobar un missatge que comenci i acabi, passo de un paisatge a un altre com si estigués reconeixent una ciutat després de una temporada fora, sense parar gaire a cada racó.

Per cert, això de posar cordes noves és meravellós.

En aquesta *impro*, "Algu", ha sortit quelcom que sembla un projecte de peça, en el moment de tocar ja m'ho he pensat. Hi ha un motiu inicial que sembla que funciona. I quin és el recepte? No ho sé, és ben bé com anar en barca, no coneixes el que pensa el mar i proves de negociar cada moment amb una barreja de coses de les quals la majoria no les entens, o no conscientment. Millor moure els remes i provar d'avançar. El joc és tornar al motiu inicial moltes vegades, i cada una prendre un camí diferent, per sort la gravadora està engegada i no cal repetir si no és que m'ho demana el cos. Al final, després de tornar-hi moltes vegades, la sensació de que no hi ha res més a dir, en aquesta direcció. Ha estat un bon moment, més endavant

agafaré aquesta idea i potser concretaré en alguna composició.

Després, per tallar el regust, canvi de textura. Començo amb la ma dreta mutejant i, de seguida, anem al mode disminuït a fer recerca melòdica. És

com si mires els núvols i proves a veure figures conegudes. És "Estrany". Si els motius son de poques notes i prou espaiats, no sembla el mode disminuït. Tinc al cap la "*Louange à l'Éternité de Jésus*", i el que he llegit del Messiaen; la història sòrdida al camp de concentració lligada a la sonoritat de la peça. Aquesta *impro* ha estat una visita a aquesta sonoritat i sembla, ara que l'escolto, un mantra; una mena de morfina per oblidar el mal que t'has fet. En aquell moment no n'era conscient.

Semblava que s'acaba el que volia explicar. Pel que sé, això no s'acaba mai, sempre arribo a la mateixa conclusió, però en el moment tens dubtes, també sempre. Per la nit, lúcida, dissenyes mentalment un recorregut tot equilibrant passió i eficàcia, penses per on començaràs, cap a on aniràs després, etc. I, pel matí, tot això que havies pensat semblen les instruccions que et dona un desconegut. Llavors, seguir aquestes instruccions és un acte de fe. Provem, dons, més coses.

Començo amb unes quintes, a manera de acord sense tercera, a veure per on surt això. I és aquest tros que he etiquetat "Jaco", després de un minut surt el seu "Blackbird", ho reconec i acabo de seguida.

Què fer, amb les influències? Hi ha músiques que, per alguna raó, queden al cap donant-hi voltes. S'hi troben com a casa seva, segurament no és casual que algunes músiques facin això i unes altres no; per això moltes vegades acabo per acceptar-ho. Com negar la influència del Jaco? Llavors juguem-hi una estona. De fet és una alliberació. En el camí racional a voler ser més creatiu posem filtres de manera que no totes les idees que surten son acceptades com "bones". Per exemple hi ha un filtre que consisteix a censurar tot el que ha compost un altre. En improvisar també n'hi poses, de filtres; per exemple decidir no posar "*blue notes*". És a dir, ens auto-imposem filtres tot creient que això *millorarà* el nostre llenguatge o les nostres composicions; i després juguem a "saltar-nos les regles", tal i com fan els "grans creatius". Tot això em sembla sospitós. I per això parlo de alliberació. En acceptar que una idea, tot i que sona a no se què o que em recorda a no se qui...és una idea que m'ha sortit i per tant és més honest jugar-hi que negar la evidència. De una situació de partida en que teníem dos o tres camins de sortida i tots ells sota sospita; passem a tenir més camins dels que pots gestionar de cop.

Així, en aquest punt de "fora roba", em poso a cantar. A veure què si arranquem d'un acord menor, fàcil, es veu venir, canto totes les notes que surtin després. Per això li he posat "cantada". No estarà cap èxit comercial, és clar, però el moment és de veritat. I el que surt és el que em mereixo, ni més ni menys. Després de mig minut ja no me'n recordo del Jaco, ja he anat a un altre lloc.

També em preocupava la idea de compondre peces per compartir en els projectes de grup amb els amics de Barcelona, el Bonell, el Sirvent, el Ferran... Ara passat el temps ho veig clar. Tu veus que quan fas composicions has estat treballant i surt allò. Però no vol dir que només per posar-s'hi a treballar ja surten. Per que surtin cal que tinguis camí directe entre el subconscient i el conscient, i que en obrir la aixeta sàpigues què fer amb tot allò que raja. Llavors, compondre ni improvisar una temporada, decidir fer-ho i pensar que funcionarà...és pensar massa. En aquest moment de la sessió pensava que ja havia fet molta estona de *impro* i a veure si sortia alguna idea utilitzable per composicions. I és aquesta *impro*, "Arrauxat". Provo amb un patró rítmic i després canvis successius a altres parts que també siguin repetitives. En aquell moment em va semblar "obvi" el que feia i el resultat no em va interessar gaire; mesos després la torno a escoltar i tampoc.

Deixa't anar, Jordi. Potser no és el moment de compondre quelcom per compartir, però hi ha moltes coses a dir. L'instrument porta ja unes hores amb les cordes noves i sembla que guanya profunditat per moments. Porto improvisant una estona amb acords espaiats. "Abducció" em recorda a Naima, de J.Coltrane. Uns acords espaiats i una melodia que va obrint-se pas per tots els filtres. De sobte he trobat un silenci final i no sé si han passat cinc o quinze minuts. Prou filtres, home. He arribat a aquest punt altres vegades. Si hi ha alguna cosa a explicar és ara el moment, demà serà el moment per una altra música. Començaré a tocar després de un silenci llarg i serà l'últim que faré avui. I era "Extrem". Em va agradar quan ho feia i m'agrada ara. Me'n adono que és la mateixa cançó o podria ser una *intro* de "Arguments". És clar, les coses que has de dir no canvien de cop d'un dia per l'altre. De sobte hi ha moments sensibles. Els llocs on t'has fet mal, penso. La peça acaba amb un final com si hagués dit el que havia de dir, anem a prendre l'aire.

Dia 6 d'agost, al *hórreo*

Ahir em faltava un cable de micro. Aquest mati he agafat el cotxe i he anat a la capital a comprar-ne un. Per la tarda, ja de tornada, havent dinat, per fi podia muntar la parada dintre del *hórreo*, tal com estic fent els darrers anys cada estiu.

Gravar al *hórreo* no és senzill. Els dies de ventada hi tens molt soroll de fons, hi ha dies que algun veí ve a passar el tractor per algun camp proper o ve alguna màquina a tallar eucaliptols, o hi ha alguna gossa en cel i els gossos del voltant passen bordant tota la tarda. Aquest any ja no tenim abelles, però altres anys hi havia un moment en que anàvem a recollir la mel i, a partir d'aquell dia, l'*hórreo* quedava copsat. Per això és qüestió de tenir-ho tot a punt, no planificar gaire, més aviat improvisar, i si aquesta tarda tenim les condicions, endavant.

A l'escaleta per entrar al hórreo

La situació emocional. La estada al *hórreo*, amb el color particular de la música que fas allà dintre, la reverberació curta però greu...és com posar un micro dintre del cap i escoltar ben fort tot el que hi passa. Sense pensar-hi massa he fet passar un cable de la casa al *hórreo* per tenir-hi corrent, he muntat els micros i la gravadora. D'altres anys ja se que segons on em posi, on posi els micros, i si tanco o no les portes de l'habitació interior del *hórreo*; apareixen rebots en *contrafase* que ajuden o que molesten. Una estona fent proves i ho deixem per bo. Engego la gravadora i endavant.

Començo a tocar. L'hi he dit "Ocell". Frase - silenci - frase - silenci - frase...En el primer silenci hi ha un ocell fora que aprofita per dir la seva. Casualment o no, hi ha un diàleg de fins a cinc cops frase - ocell, finalment alguna frase meva trenca alguna cosa i l'ocell no diu res més.

He estat donant voltes a això dels modes de Messiaen. Els acords que hi surten. Hi he estat jugant, la sonoritat m'ha fet pensar en el meu amic Fran. Fa anys tocàvem un tema seu: "*Un niño asexuado con síndrome de noria*". La part musical de la nòria era descriptiva, evocava la nòria. Li havia posat el títol "*Síndrome de Noria*", però ara l'escolto i la trobo trista, ferida.

Entre *impro* i *impro* hi ha temps de silenci. Provo ara amb un canvi de textura. Començo la *impro* fent mute i de seguida això em fa pensar en la part social del pare, el seu ego, això que posem fora i tapa les nostres vulnerabilitats. El meu amic en Pereira en deia "*muñeco*". No té massa sentit, toqui el que toqui acaba sortint el pare pel mig. Ara em ve al cap el Manolo M. Del Fresno, que sempre em recorda el que estalviem els musics en psiquiatres, gràcies a la musica.

Tracto ara de - fugir? - canviar de textura a veure si anem a un altre lloc. Provo amb uns acords fent una rítmica i alternant amb frases, tot a compàs. Aquest trosset li he dit "*Agost-13*". És una *impro* que no m'ha cridat la atenció però ara veig que ha sortit pel mig de la sessió tres o quatre dies diferents. Al final surt una flamencada i fora. El meu pare deia (quan vols llençar quelcom) "*Ja ho pots fotre a mar*".

No sé què en traurem. Provem un altra cosa. Altres cops ha funcionat, el joc és anar d'un extrem a l'altre prou ràpid com per no tenir temps de pensar. Una *impro* tranquil·la i curta seguida de una *impro* enèrgica i curta; després una *impro* tranquil·la però si la primera fou en menor aquesta la fem en

major. I després una *impro* enèrgica, si abans era fosca ara que sigui com un himne.

Comencem per una *impro* enèrgica (a seques). El que ha sortit ho és, ha quedat brut i amb sorolls que no podríem admetre en una gravació com déu mana però ha fet la funció. En el moment li vaig posar "*Hòstia*", ara l'escolto i ho entenc però si volgués musicar aquesta idea faria una música molt diferent. En fi. Ara toca una peça tranquil·la.

Només fer-ne la primera frase ja noto que tinc el pare davant, tot lo viscut els darrers mesos, els hospitals, la mare, els meus germans, els meus, els plors i els no plors, l'absència, la vídua. En aquest silenci accepto el que aquesta peça serà fins que la acabi: Dol. I segueixo per necessitat. Passa això: saps de què parles, la emoció et fa seguir i la part racional del teu pensament queda anul·lada, igual que la teva capacitat de analitzar musicalment el que estàs fent. Com vaig escoltar aquesta *impro*, el mateix dia, ja vaig pensar que no em sobrava ni em faltava res, i que potser no la podria ensenyar a ningú. Després n'he fet una mica de post-producció, he convertit alguna part de la melodia a midi i l'he fet sonar amb so de arpa xinesa. El resultat m'agrada però potser abans de tancar el projecte la torni a deixar com al principi, nua.

Ara toca una *impro* enèrgica. Després del Dol, el que surt és ben bé un exabrupte, com abans, soc conscient del que estic explicant. Pots distingir-ne un escalfament progressiu, un exabrupte amb resposta fins a tres cops i una sortida tot dient coses sense sentit.

Ara toca una de tranquil·la. I major. Però el subconscient no em deixa marxar del forat. Arrenco amb uns arpegis majors però de seguida em sona a "*Shock*", el que passa després de rebre un cop. El torno a escoltar i n'estic convençut. És com quan et mareges, tot dona voltes i tanques i obres els ulls i tot segueix donant voltes però una mica menys.

I tornem a una *impro* enèrgica. No és la mateixa que les dues d'abans però tenen molt a veure. Per mi és un altre exabrupte, ara que l'escolto amb aquesta òptica. Poc més de un minut. Li he dit *Hardlife*, traducció de "vida dura", no sé si en correcte anglès ni m'importa gaire.

Canviem un altre cop, ara una de tranquil·la. Nota a nota va avançant. De sobte me'n adono que estic en aquest forat perdut a les muntanyes amb la

meva guitarra baixa cantant les meves penes. Ve de família posar el somriure, o pitjor, explicar acudits en les situacions més fosques. La peça comença fosca i va aclarint-se mica en mica, no sé si un altre que l'escoltés percebrà alguna cosa de les que penso, per mi és ben bé com un àlbum de fotos d'aquell moment i m'hi porta. Cap al final, hi ha una nota "equivocada", com una situació inesperada, que queda integrada en la mateixa impro.

Sembla que ja hem acabat el cicle fosc. Per això vaig a una *impro* rítmica i major, una mica de color *soul*. A aquesta *impro* no li he posat nom, no se'l mereix, en el mateix moment ja vaig pensar que era un bla bla sense més sentit que moure els dits.

En tornar al lent i menor ja veig que el forat no era gaire lluny. Ara ja em deixo portar. És clar que tinc coses que explicar-me i mai és millor oportunitat que ara i aquí. Li he posat "Impossible". La composició mereixeria un altre oportunitat, m'agradava i m'agrada com a tal. Però és tant d'aquell moment que no sé cap a on la faria anar. Tot ha passat tan ràpid que resulta impossible una digestió ordenada. La paraula "impossible" em volta pel cap. Té un sentit semblant a "inabastable".

Cada cop m'apropo més al bolero rajat. Dons vinga, si això és el que surt...Aquesta darrera *impro* li he dit "La vídua". En la darrera missa n'hi havien dos: la mare i la tia. La tia encara sense digerir la seva viudetat, això és una digestió impossible després de viure junts tant de temps. I la mare, encara sense entendre del tot el que ha passat. La paraula *vídua* no havia tingut el sentit que té ara. Acabo la *impro* amb un final propi del bolero que era.

Després d'aquesta última he perdut el control de la situació. Ara toco recercant no sé ben bé el què, toco trossos sense sentit que no connecten amb cap tros que ve després, o trossos de peces anteriors que no recordo bé del tot. En fi, potser que anem a berenar.

Abans de plegar faig una gravació de totes les notes del baix una a una. Em servirà per entendre el só gravat quan passi els àudios per l'estudi. Després tracto de tocar alguna peça sencera, ni que sigui un estàndard. Surten el Nardis i el Windows (de Chick Corea). Sort que he gravat tot, que te pinta de que és com aquests somnis que després no en recordes res. Ara si que el cafè deu estar fred.

I en arribar a la cuina, la conversa

- Què, com ha anat...?

- Bé...

El dia 18 d'agost a Airexa

Fa dies que estic gravant al *hórreo* o provant les habitacions de la casa. La guitarra té un curiós comportament, hi ha dies que sona lletja, no sé del tot si es paranoia o realment aquestes cordes que li he posat no estan arrelant com cal. Després, al dia següent, sona preciós. El meu amic Javier Más deia de tractar la fusta del llaüt amb oli d'oliva, potser podria provar. I fa dies que penso en anar a Airexa a provar el so de l'ermita, les claus les té un cosí, el Sisto, i sempre està dient que l'anem a veure que ens farà tastar el vi que fa.

Els he agafat fent el cafè després de la migdiada. La conversa és sempre entranyable, comença per interessar-se un per un per tota la família. Ara penso que segurament faig cara de haver passat un tràngol. Surt el cafè, un pastís casolà, un licor. Tenen la tradició de explicar històries, de quan no havia tele. Parlem de l'ermita, que la puc fer servir quan vulgui menys els diumenges, que ve el cura a fer la missa.

En aquella cuina encara queden restes del famós atracament. Aquesta història dona per petar la xerrada ben petada. Anem per feina, però. M'acompanyen a l'ermita, a vint metres de la casa.

La paret es gruixuda, el sostre es nou, l'any passat el van reconstruir i van posar-hi teules (grans) de pissarra, la nau fa uns sis metres d'ample i uns 12 metres de llarg fins un arc on comença la sala de l'altar, que és quadrada (sis x sis) i té el sostre un parell de metres més alt que la sala de bancs. Vaig provant llocs diferents amb la guitarra baixa. Tal com ja suposava, el millor lloc és justament on el cura fa el sermó. S'ajunten les reverberacions de les dues sales i l'efecte que tens és com si el que dius és més veritat que no pensaves. Decidit, aquí posarem els micros. També hi ha la opció de gravar el so de la sala, posant un parell de micros a dos metres i apuntant en direcció contrària. Però ja me'n adono que agafaran massa soroll de fons. Així dons opto per treballar només amb dos micros i separar-los una mica del guitarró, per tal de que agafin una mescla de so directe i so de la reverberació que funcioni. Això ja ho he vist fer al tècnic del Jordi Savall, el Manu; en aquella gravació al castell de Cardona cantava el Ferran a mig metro del micro, jo estava amb el contrabaix a un metro (més o menys) i el Pedro Estevan tenia la percussió a uns dos metres. Dons provem-ho i a veure.

El Sisto segueix les meves evolucions amb curiositat. Ja li he explicat que el que vaig a fer és música inventada en el moment i que pot quedar-se si vol, faltaria més, però que necessito que no parli ni faci soroll. Li he dit això amb tot el tacte però em sembla que li ha sobtat.

Pel que fa a mi, tot és com més o menys em semblava que seria. Però no comptava amb que hi hauria algú escoltant. La situació és diferent, dons. Llavors em proposo fer una serie de *impros* que siguin com composicions del moment, músiques que tenen forma com si haguessin estat composades i concretades anteriorment. És ambiciós però el so és espectacular, endavant.

La primera cosa que toco li he dit "Arguments". És com una presentació, aquíestic jo, no hi ha res més del que veus, un idiota amb una guitarra baixa amb la seva història a sobre. El que surti també depèn del moment. Quan no tens res a dir agafes el baix i sonen les cordes a l'aire una darrera de l'altre i no saps què més fer. En canvi si connectes totes les coses que tens amb la musica això no s'acaba. Son els dubtes que tinc. Però porto molts dies tocant tot el dia, només tinc que deixar-me anar. Mesos després l'he escoltat centenars de cops i encara m'atrapa. La presència del Sisto ha estat positiva. El que ha sortit fora diferent si el Sisto no hi hagués estat allí.

Penso en canviar de textura (si, sempre igual, quan no funcioni pensaré una altre estratègia...). El que surt és això que he anomenat "El Guerrer". És un contrast amb la *impro* anterior, que te un color amable, entra fàcil. Crec que m'influencia encara el Sisto allà davant. Em nego a presentar una imatge de que tot és bonic, cap problema; també hi ha moments de estridències, de evidències decebedores, de peces que no encaixen; i joestic allà al mig, intentant mantenir l'equilibri en tot aquest merder. Espines i roser. Surten trossos de exabruptes anteriors, ferides conegudes o no, però també el que sembla un "no pasarán", el guerrer aguanta la posició.

Fa anys vaig anar a un homeòpata amb el Ricard per que ens ajudés amb la al·lèrgia, tots dos en tenim. De seguida, quan parlàvem a casa, en dèiem "el bruixot". Estava per trobar les arrels de la patologia en problemes de la personalitat. Així dons, vam tenir unes quantes sessions en que xerràvem i xerràvem. I em deia que jo era un "guerrer". Que anava per la vida a la defensiva, que havia somatitzat això i que ara qualsevol pols que entrés pel meu nas em feia produir una defensa exagerada, el que en diem al·lèrgia. Era divertit per què jo em defensava de això que em deia, no estava d'acord.

Potser en certa manera, però en tot cas només un dels ingredients i no amb la importància que ell li donava; i a més a més no era quelcom que jo volgués eradicar de la meva personalitat. En canvi el anàlisi que m'oferia el bruixot em feia pensar que ell tenia les seves cosetes, també; una ànsia de trobar la solució fàcil i relativament ximple del problema com si tot fos blanc o negre.

De fet això em passa de vegades amb alguns metges. Sempre es presenten com portadors d'un coneixement reservat on tu no pots ni opinar, de seguida et recorden que el metge és ell. Creen una relació en que la teva percepció és parcial, inexacta, la teva intuïció queda negada, inclús els teus records passen per inconsistents; i els teus comentaris els distreuen del seu pensament elevat.

I jo tinc tendència a veure'ls com a persones normals, cadascú amb les seves coses, que no vol dir dubtar del seu paper, però si qüestionar el rol de bruixot de la tribu, pensar això em fa riure. Després, si manifestes dubtes del seu diagnòstic, et renyen.

Després del guerrer, tot va prou bé, quasi he oblidat el Sisto. De sobte se sent grinyolar la porta de l'ermita. És un soroll molt particular, dintre de la jerarquia de sorolls de portes deu ser un soroll important, que correspon a una porta que deu portar dos cents anys i amb uns ferratges fets a ma que potser porten allí més temps encara. I llarg. És el Sisto que marxa, ha intentat no fer soroll però no ha estat possible, li dono conversa, fins després, gràcies un altre cop.

Després em poso a tocar. El baix fa un soroll, hauré d'ajustar-hi alguna cosa; i cal afinar, també. És un bon parèntesi, ja. Però avui costa molt de perdre la concentració, el lloc ajuda molt. Darrere les parets, al voltant de l'ermita, hi ha un petit cementiri. Em fa vergonya admetre-ho, però tinc la sensació que ara, sol a l'ermita, no estic sol del tot, que potser els missatges musicals son rebuts per alguna presència que no puc explicar. Amb això al cap també em sembla que potser no qualsevol musica pot resultar interessant per "ells", que hi haurà textures o melodies o el que sigui que sintonitzaran millor.

Aquí a Galicia sempre t'ho diuen, mig de broma: "*Haberlas haylas*", referint-se a les ànimes, els esperits dels morts que surten a donar un passeig aprofitant la nit o la boira. En fi, jo no les he vistes mai, i no hi crec. Tot i així, la sensació és excitant. Ara començo a tocar i flueix, a aquesta peça curta li

he dit "Truca'm". És com un dels bonsais que composava el Feliu Gasull. He deixat espais a veure de quina manera retornava el so de l'ermita.

Ara ve un altre impro. Estic connectant amb l'espai, cada cop més a gust amb el so i el que toco pertany a aquest lloc, no sortiria igual al *hórreo*. No importa gaire el què, importa que cada so ompli l'ermita. Li he posat "*Ulls de gos*". Son paraules del poeta, l'Albert Roig. Suposo que això en el seu codi significa alguna cosa, a mi em fa pensar en la mirada del gos, és una mirada de anar junts a fer quelcom, però qui sap el que hi ha dins del seu cap, i quina idea deu tenir del que passa pel meu, però en aquest moment coincidim. Això passa també amb les persones, de fet.

Ja portava dies pensant de barrejar els harmònics amb les notes normals dintre del mateix discurs. Així que he començat a jugar amb això. El cap m'ha portat a la idea del desert. No fa gaire, la Mònica Van Campen declamava aquell poema de Bejan Matur traduït per l'Albert, *Desert*, mentre jo improvisava arabesques amb l'arquet al contrabaix. El poema és molt potent i et fa visualitzar aquell país. Començo en aquesta idea, com ho faria amb el baix acústic? Pintar un paisatge com aquest fent servir els colors que tinc a la paleta del baix acústic.

He entrat amb una barreja de harmònics i notes, procurant que n'hi hagi algunes en primer pla i d'altres en segon o tercer, i a una cadència que em recorda els moviments erràtics d'un llangardaix a la sorra: una estona quiet, un parell de moviments difícils de preveure, es para a respirar...tot plegat suggerint un espai ben ample, en calma, amb un sol que domina. De sobte apareix un acord major que mana, és com una panoràmica on el que domina és el cel blau. Però el color de l'acord major no amaga la tonalitat major, si no que queda dintre del mode disminuït. Ho trobo lògic, de fet. L'escala disminuïda amb la seva sonoritat complexa és com la realitat del desert, amb tots els petits detalls que no coneixem. I les tríades majors i menors son aspectes coneguts com la presència de cel i sorra, creiem que les entenem però amaguen aquell comportament complex que esmentava abans.

He gaudit molt amb els texts de l'Albert Roig. Son musicals. Pots *escoltar-los* moltes vegades i hi descobreixes matisos nous. Igual que moltes músiques que m'interessen. Trobo paral·lelisme entre els seus poemes i les meves *impros*, crec que ell hi treballa i retoca fins que li agrada el que ha fet, a mi

m'agrada que quedin tal com raja; però la sensació en llegir-los és fresca, com si els hagués escrit en una sentada.

Ara segueixo tocant. Penso en presentar dos punts de vista, com si fossin dos instruments jugant a pregunta i resposta. A aquesta *impro* li he dit *Malson*. En els sons passen coses així. Ets en un lloc absurd i et trobes a algú que no pensaves trobar-te, hi ha una conversa que no recordes i, de sobte hi ha un canvi de escenari, i encara un altre canvi de escenari.

Em trobo a gust, això raja. Mesos després sento aquesta peça un altre cop i reconec que és com un somni però no entenc lo de *Malson*. Però no em sembla estrany, moltes vegades en els malsons vius dramàticament situacions que per si mateixes no son dramàtiques (crec).

El que ve ara és *Inabastable*. Crec que resumeix tot plegat. Per si mateix només és una *impro* més, però m'agrada escoltar-la i de fet l'he escoltat sovint. En el moment de fer-la, hi ha alguns errors, entenent com a tals musiques diferents del camí que havia decidit agafar. Com passava això he repetit el tros, de manera que després he pogut muntar la versió en eliminar uns deu segons de musica d'aquesta. El sentit d'aquesta peça és la emoció, la resposta a la incapacitat per entendre racionalment i trobar un sentit lògic a tot plegat.

Han passat mesos des que vaig gravar això i encara no he pogut analitzar-ho musicalment. No em preocupa que una *impro* que comenci per una idea tècnica (com pot ser dos textures contraposades) pugui ser poc emotiva o massa racional, normalment aquests jocs funcionen, poses la teva atenció a seguir les pautes i automàticament surten coses. Al contrari també pot funcionar: no posar cap pauta i tocar el que surti. De fet no hi ha regles bones ni dolentes, no és una qüestió de regles, més aviat és qüestió de viure el moment amb les regles que sigui.

Continuo tocant. Li he posat "*Remei*". És una *impro* sense regles. Frase - silenci - frase - silenci - etc. En els silencis se sent l'ermita. És per que això de les frases en seqüència sembla un recepte, és el que m'ha semblat. Tinc la sensació que avui ja he dit tot el que havia de dir. Arriba el silenci gràcies a un gos que borda fora. Si, llàstima, és mitja tarda i podria estar-hi tota la nit, però ve de gust endreçar i fer un passeig.

Em resisteixo, sempre que sembla que ja hem acabat pots seguir tocant i surten coses. Començo una *impro* cordal, amb acords arpegiats, canviant i modulant sense por a no tornar al to original. No li he posat nom, estic a gust tocant però no tinc sensació de haver anat enlloc. Últim intent, uns acords espaiats i això, però surten trossos de composicions antigues, això passa quan estic cansat.

Dons, per acabar, un blues *bluessy*. A veure com sona en aquest indret. Li he dit Blues Airexa, és clar. Sempre cal tornar al blues. Hi retornarem un altre dia.

Recollir els micros, la guitarra baixa, el cable de corrent que m'han deixat. Vaig a casa del Sisto a tornar-li la clau i no puc marxar sense seure a la cuina, acceptar el berenar i xerrar una estona.

El dia 21 d'agost a Airexa

Avui no hem tingut xerrada. Tenien feina. He agafat la clau i m'ha acompanyat Luís, un dels fills del Sisto, he muntat i no recordo si ell hi ha estat molta estona. Jo anava molt amb la directa posada, les gravacions del dia 18, encara que no he tingut temps de digerir-les, tenen molt bona pinta; i el so m'agrada força.

He posat els micros en el mateix lloc. Si funciona no ho toquis, no?. I començo a tocar amb la idea de que, si estic a gust en algun color, m'hi quedaré una bona estona, fins que tingui ganes de marxar. I pensant en els moments de música amb harmònics de l'altre dia.

Molta estona fent harmònics i trobant-los sentit musical. Al primer tros li he dit *Orballa*. És aquesta pluja finíssima que cau aquí sovint. Però la idea que tinc al cap és una congregació de ànimes que no pots veure, com si fossin estels a la nit, hi son però només els pots veure si els mires molta estona, els sentits van acostumant-se i comences a distingir-los. Semblava que no havia res i estan per tot arreu. Cada harmònic sembla un parpelleig. El orballo te un funcionament semblant, no ets conscient de que plou fins que estàs calat.

De fet és una *impro* molt llarga tota la sessió. Els deu primers minuts son *Orballa*, *Amagades* i *Viatge Astral*. Parlen del mateix. *Amagades* es refereix també a aquestes presències que son com les cuques de llum del Boixadós, que no veus fins que els teus ulls s'acostumen a la poca llum.

I *Viatge Astral*. M'estic movent en un terreny que no conec, les lleis de la física no son les mateixes. Veus les coses des d'un altre lloc. Els sons dels harmònics al baix omplen la sala i tinc la sensació que podria estar tocant això fins demà.

Després d'aquest color de música tan barrejat amb l'entorn, ve de gust una melodia en primer pla. Això és *Ànimas*, una mena d'himne molt espaiat. No sé si això que toco servirà per alguna producció, però la situació em supera, no sé si servirà ni m'importa ni tinc temps per pensar-hi, el moment és prou intens.

Sense quasi temps de silenci, arrenco un altre. Li he dit "La Fosca". *La negra sombra*. Torno als colors dels harmònics i notes seguits de espai on se sent el so anar i retornar després de rebotar a les parets. La peça com a tal queda una mica erràtica, és més textura que cançó, és com un paisatge en si mateix.

Podria haver estat més temps en el globus dels harmònics, ara ho penso, però ja hi tornarem. Ara me'n vaig a la textura de dos notes que alternen i de cada una surt una melodia que complementa l'altra. Al menys de partida. És com una història que comença fàcil i que mica en mica es va embolicant. M'imagino un jardí, amb camins i flors, amb insectes amagats, aranyes. Mica en mica es va centrant l'argument en una aranya de jardí que va teixint la seva teranyina, amb elegància i amb eficiència. Una mosca hi queda atrapada i, amb el zoom posat, pots assistir a la petita tragèdia. Després, només allunyar el zoom uns metres, l'aranya ni es veu, ningú a més de un metre no és conscient del que ha passat. El zoom s'allunya encara més, fins que el planeta només és un punt a l'espai, la importància de la mosca no és gens important, encara que fos una mosca especial en el mon de les mosques.

Aquí sembla que podríem parar. He parat la gravadora. Ha estat mitja hora productiva. Bon moment per sortir a prendre l'aire.

Porta de l'ermita de Piñeira
des del jardí

Tornem-hi. Engego la gravadora un altre cop, començo a tocar i venen deu minuts de navegació. Provant colors, canviant de tema sovint, sense anar enlloc. Un silenci llarg i comença una de les meves preferides, li he dit *Tímid*. Tot el bla bla bla de la *impro* anterior de sobte agafa consistència, els

harmònics i les notes normals es barregen, l'instrument ha crescut i ara té més registres. Comença amb una melodia de només dues notes, que es presenten molt fluixetes, tímidament, cal repetir-les i després trobar-les un context.

Tímid son quatre minuts, li segueix una *impro* de quatre i mig, podria ser el segon moviment de Tímid, però des del principi vaig pensar que en els primers quatre ja estava tot dit. Un altre cosa és el moment, estar-s'hi una estona més en aquelles aigües té molt de sentit.

I apago la gravadora. I si féssim un estàndard? L'altre dia vaig fer un blues i m'agrada força com ha quedat i em va agradar força l'experiència de tocar-lo aquí. *Lament* és el tema. És lent, tal com el toca el Pat Martino en aquell disc, *We'll be together again*. Defensant la melodia en primer pla i suggerint l'acompanyament en segon pla remot, molt fluixet. Melodia, solo i melodia final, moment fantàstic. Aquí començaria un nou projecte, tocar estàndards al baix acústic, muntar-ne un repertori i poder fer-ne un concert.

Les peces que he seleccionat

Totes les peces que he gravat no podien anar en un àlbum. Se suposa que hi haurà un moment en que un altre posarà aquell CD en el seu cotxe o al seu menjador i hauria de tenir una experiència interessant. I la millor manera de fer això que se m'ha acudit és convertir la tria en una experiència creativa. Per això he escollit aquestes peces i en aquest ordre, de manera que l'una darrere de l'altra convidi a deixar-se anar i anar-se trobant petites sorpreses.

Hi ha altres peces que han quedat fora de la tria. Per mi no son ni millors ni pitjors, ni és material inutilitzat. Al contrari, tot això ha rajat en un moment en que tenia sentit i aquest és el valor que li dono. Un altre dia potser rajarà alguna cosa derivada de alguna de aquestes idees, i tindrà importància en aquell moment. I si res d'això no passa, crec que tampoc importa gaire.

I he renunciat a la idea inicial, de gravar *impros* i després fer-ne transcripcions i aprofitar-ne parts per construir composicions. Em resulta molt complicat, quasi antinatural, aïllar una part de la part que venia abans. Normalment és el context, el que ve abans i després, el que dona sentit a cada part. Fer-ho és com retallar una foto de un paisatge i només agafar-ne un tros on hi ha uns arbres molt macos.

També he renunciat a transcriure una *impro* i aprendre'm-la de memòria per tocar-la en un directe. Queda desproveïda del sentit. Ja no seria la instantània del meu inconscient de aquell moment, ara seria com interpretar un impromptu compostat per un altre (era jo però fa molt temps...).

Bachiana

Sense voler, respira Bach. Té la forma de aquelles petites invencions i estudis, en canvi té les coses que jo faig. Va començar com una *impro* en que donava facilitats per canviar de compàs o per sortir de l'entorn tonal o per sortir de la estructura de un nombre parell de compassos. A mida que anava endavant vaig anar reconeixent els colors i acceptant la proposta. El principi és vigorós, es nota que portava dies esperant arribar allí per posar-m'hi; i el final arriba naturalment.. El missatge és un poc apolític, tot el núvol de coses que tenia al cap encara no raja del tot i, per això, tinc la sensació de que no estic entrant en matèria. Però mesos després la segueixo escoltant i em reconec.

Arguments

A l'ermita de Airexa, aquell dia em va acompanyar el cosí Sisto. Ja li vaig explicar que el que jo feia eren improvisacions i que de sobte podria estar en silenci una estona, que si plau no fes cap mena de soroll.

Tot i així, la experiència de gravar *impros* (introspectives o no) havent públic era novetat. El primer que vaig tocar va ser això, Arguments. Són les explicacions que dones quan defenses una posició, aquí és on estic ara, per qui vulgui escoltar-ho. No sé què va pensar del que va escoltar, després de tres o quatre *impros* va marxar i, quan vaig recollir tot al final de la sessió, vaig anar a casa seva a tornar-li la clau i em va convidar mentre m'explicava històries dels seus avantpassats. No sé si preguntar-li, aquest any quan el torni a trobar, si li va agradar el que jo tocava; segurament fora profitós saber el que va percebre més enllà de la musica

Malson

Aquesta peça és també una "*improvisació compositiva*". És del mateix dia que Arguments, però més endavant, quan ja estava sol a l'ermita. En els malsons vius situacions que, analitzades fredament, potser no son bones ni dolentes, és la teva percepció que fa que les visquis malament. I en acabar cada episodi, el que passa després és sorprenent. En aquest moment

acabava de fer una *impro* amb notes llargues i harmònics, amb la sensació creixent de que no estava sol del tot, allí davant l'altar, amb família enterrada uns metres enllà de la pared i en aquella ermita edificada sobre un antic cementiri celta. Pensar en un malson era en aquest moment un pel agosarat.

Interior de
l'ermita de
Airexa

Hardlife

La vida és dura. Punt. Obres l'aixeta i surts corrents, no hi ha temps per pensar cap a on, és l'instint qui mana, i la teva trajectòria és el teu retrat d'aquell instant. Un personatge molt famós va dir que després d'allò tan important, el dia següent seria dimecres igualment. Passen coses que percebem com transcendents i, després d'una estona, es fa de nit com cada dia.

Escolto un altre cop la peça i penso en el color del mode disminuït que feia servir Messiaen i que he estat estudiant, i per associació, el cap em porta a aquella peça del Dave Liebman, "*The Grabble and the Bird*", que ell va compondre després de visitar un camp de concentració on va trobar contrast entre el terra de grava -per a ell, sòrdid- i un ocell que cantava en un arbre com si res.

Viatge astral

La segona sessió a Airexa em vaig assegurar de anar sol. Després de donar voltes a la sessió anterior, pensava en eliminar les presses, aprofitar al màxim la sonoritat i, si era possible, fer només una *impro* ben llarga, igual que nadar per sota l'aigua sense sortir a respirar. És la idea que tinc formada del viatge astral, no pots nadar i guardar la roba, has de passar de la roba; i acceptar el que hi veuràs. Vaig estar molta estona tocant harmònics, notes llargues, notes curtes i silencis llargs, fent "sorollets", tot gaudint del só en aquell punt físic davant l'altar on reps la reverberació de la sala de l'altar i la sala dels bancs alhora.

Tímid

El subconscient n'és, de tímid. no surt per les bones, Has de fer com si res, parlar del temps, de fútileses, i va sortint. Les melodies també tenen el seu procés. Dos notes poden fer una melodia, però el compositor ho ha de saber reconèixer en aquell moment, o la idea es perd. Dos notes poden passar desapercebudes, però si les repeteixes ja semblen pregunta i resposta. El mecanisme dons, pot ser improvisar qualsevol motiu que surti -del subconscient- i repetir-lo o seqüenciar-lo, llavors el motiu passa a ser idea. En la pràctica, serveix per iniciar la conversa musical, a mi personalment m'interessa més el que ve després.

Dol

En la primera sessió al *hórreo*, després d'una estona tocant, vaig arribar a la conclusió de que tot això del papa no ho podia contenir, estava influenciant tot el que feia i era qüestió de acceptar-ho i tirar endavant. No acabava de sortir-me'n i vaig pensar l'estratègia de fer *impros* curtes canviant de estàtica/textura cada cop. D'aquí surten els tres exabruptes que hi ha en aquest disc (Hardlife, Decoy Mode i Exabrupte), I entre un i l'altre va sortir aquesta música, aquest dol.

Shock

El títol és molt posterior a la pròpia sessió. Es una mena de fermata que vaig improvisar després de Dol. Un microclima absurd. Hi ha uns canvis harmònics que insinuen canvis més transcendents, canvis pels que no estàvem preparats.

Exabrupte

Aquesta peça està produïda agafant de partida una "impro-exabrupte": Pensar en fer un reneç, sense preparar comences a tocar el que surti y a una velocitat en que no puguis prendre decisions conscients. Després he muntat la peça tot pensant en escenificar la idea inicial: L'exabrupte mateix, la repetició (quan estàs molt enfadat no tens prou amb un reneç) i la sortida, afectada i tot dient coses sense sentit.

Inabastable

El primer dia de Airexa, després de jugar amb el só i l'espai, i després d'haver improvisat "Malson", però encara amb la sensació de que potser aquelles "ánimas" que diu que "haberlas, haylas" podien estar rebent la meva ofrena amb certa complicitat. Inabastable vol dir que no pots processar tot el que estas rebent, tots els fets van massa de pressa i no arribes prou lúcids ni prou forts com per assimilar-ho.

Teranyina

Del segon dia a Airexa. Després de cinc *impros* ja tenia la sensació de haver acabat tots els colors que tenia a la paleta. El que anava sortint ja era part dels sorolls de l'ermita, com tots aquells animalons que t'hi trobes. I vaig imaginar que feia un zoom des de un altre estel, cada cop més gran m'anava apropant a la terra fins arribar a un racó del jardí on hi havia una aranya que teixia la seva teranyina i, poc després, la petita tragèdia de la mosca enganxada, tot plegat no tenia cap importància quan tornaves a allunyar-te i no podies ni recordar on era el país aquell.

Decoy Mode

Als 80', Miles Davis (amb la ajuda de John Scofield) va gravar aquest disc, Decoy, on hi ha varies peces que exploren el mode disminuït que Messiaen havia fet servir 40 anys abans, sobre base rítmica funk, Vaig pensar en una impro-exabrupte i va sortir això... És una *impro* curta. Això (de que surtin curtes les *impros*) em passa quan, després de començar-les, entenc tot el que estic fent i reconec d'on ve; vol dir que el que em volia explicar a mi mateix ja està explicat.

A Sean

Sempre en les sessions de *impro* o de composició hi ha un moment en que sembla que està tot dit per avui i que el millor es deixar-ho. Després, sempre hi dubto. Tot està en el nostre cap, o sigui que amb la preparació adequada podríem continuar, només falta saber cóm. De vegades, en aquests moments, de pur cansament abaixes els filtres que inconscientment poses sobre el que et raja i, surt aquell tros de musica irrepitible, després ja estaràs massa cansat. Aquesta peça és la darrera d'una de les últimes sessions, amb aquesta sensació de fora de temps però amb la fe de que tot és possible si fas el que has de fer. El resultat m'agradava des de la primera audició. Més endavant, el meu amic el Jordi Farrés, que també va conèixer el Sean Levitt, em va explicar que el Sean deia que, si ets artista, has de poder fer que passi "allò", les paraules eren "make it happen". Jo admirava el Sean, però la meva relació amb ell, trenta anys enrere, era difícil; quan ell estava lúcida i ens trobàvem a la porta del Taller de Músics, em prenia el pel: "¿Qué haces en la telefónica, tío? ¿Qué pasa contigo?". Després, en els concerts, sempre recercava allò...I allò no estava farcit només de notes i ritme, també hi havia màgia.

Al baix acústic

Amb tot el que hi ha i aquí estem, obsessivament: afinant, polint, practicant, improvisant, interpretant, ordenant, connectant, millorant, mecanitzant.... En

alguna bifurcació anterior hem escollit un instrument i creix amb tu. M'agrada pensar que a la tribu soc music.

Aquesta *impro* és com un petit resum de tot plegat. Comença amb unes notes llargues, acceptant que si no passa res més, ens quedarem allà mateix. Després floreix i apareixen unes ramificacions, un diàleg introspectiu que va agafant volada, representa una visió particular, la meva percepció en aquest moment. I sobtadament apareix una nota *inesperada*, un error, i a més a més és una corda a l'aire. Però no és un error, és una nota real, la corda estava allí tota l'estona. És com topar amb el món real.